

Sygn. akt I C 736/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Krzyżak

Protokolant: Jarosław Wróblewski

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2015 roku

w K.

sprawy z powództwa **D. W. (1)**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki D. W. (1) kwotę 40.000 zł (czterdzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Znosi wzajemnie koszty procesu między stronami.
4. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koninie od powódki D. W. (1) z zasądzonych jej roszczenia kwotę 2.829,12 zł (dwa tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć złotych dwanaście groszy) i od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 2.222,80 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

M. K.

Sygn. akt I C 736/13

UZASADNIENIE

Powódka D. W. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia i kwoty 30.000 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem się jej sytuacji życiowej po śmierci męża, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 11 listopada 1999 roku w miejscowości D. doszło do wypadku, w wyniku którego śmierć poniósł R. W. (1), jej mąż. Zdarzenie to wywołało szok dla całej rodziny. Powódka była silnie emocjonalnie związana z mężem. Spędziła z nim kilka lat, udało im się stworzyć wspólny i zgodny związek. Wiązała z mężem wielkie nadzieje na dalsze wspólne życie, mąż wspierał ją w opiece i wychowaniu czwórki wspólnych dzieci. W chwili śmierci R. W. (1) dzieci miały od 4-15 lat. R. W. w sposób zasadniczy przyczynił się do utrzymywania gospodarstwa domowego, był zatrudniony jako elektryk oraz wyjeżdżał za granicę.

Jego śmierć zdestabilizowała życie powódki i dzieci. Powódka pismem z dnia 13 czerwca 2013 roku wystąpiła do pozwanego o wypłatę kwot dochodzonym pozwem, pozwany odmówił (k. 2-7)

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany potwierdził okoliczności wypadku z dnia 11 listopada 1999 roku oraz fakt ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Pozwany zaprzeczył, aby powódce przysługiwało zadośćuczynienie, gdyż odszkodowanie przysługuje jedynie osobom bezpośrednio poszkodowanym czynem niedozwolonym. Na dzień wypadku jedynym przepisem przewidującym odpowiedzialność sprawcy wobec osób pośrednio poszkodowanych był art. 446 k.c. nie przewidujący zadośćuczynienia dla osób bliskich zmarłego. Pozwany zaprzeczył także, aby powódce przysługiwało dalsze odszkodowanie z art. 446 § 3 k.c., ponieważ na mocy decyzji z dnia 25.06.2013 r. wypłacił na rzecz powódki kwotę 43.591,50 zł (k. 43-46).

Następnie w piśmie z dnia 8.10.2014 r. pozwany stwierdził, że w związku z wypadkiem w wyniku którego śmierć poniósł R. W. pozwany wypłacił na rzecz uprawnionych członków rodziny kwoty 82.383 zł i 4.800 zł, wypłata nastąpiła w dniu 19.01.2000 r. Akta w formie papierowej zostały poddane utylizacji po upływie okresu przechowywania i nie jest możliwe szczegółowe wskazanie jakie kwoty zostały wypłacone na rzecz powódki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 listopada 1999 roku w D. miał miejsce wypadek, w wyniku którego śmierć poniósł R. W. (1). Sprawca wypadku W. W. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 3 listopada 2000 roku sygn. akt II K (...) został uznany za winnego przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k., skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz grzywnę w liczbie 25 stawek dziennych w wysokości po 100 złotych jedna stawka (dowód: kserokopia aktu zgonu k. 10, kserokopia wyroku z dnia 3 listopada 2000 roku k. 118-119, akta SR w D. k. 199). Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (bezsporne).

R. W. (1) w chwili śmierci miał 39 lat, mieszkał z żoną D. W. (1) oraz czworgiem dzieci w domu należącym do powódki. Do 1998 roku pracował w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K. jako ślusarz konserwator w niepełnym wymiarze czasu pracy, nadto okresowo wyjeżdżał do pracy za granicę: w 1998 roku był raz, w 1999 roku był dwa razy w Niemczech. R. W. otrzymywał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości ok. 511 zł. Małżonkowie W. mieszkali wraz z dziadkiem, który pomagał im finansowo, zmarł on w kwietniu 1999 roku. Sytuacja finansowa rodziny była trudna.

D. W. (1) w chwili śmierci męża miała 35 lat, a dzieci stron były w wieku od 5 lat do 14 lat. Powódka nie pracowała. Małżonkowie byli dobrym małżeństwem, pomagali sobie, razem opiekowali się dziećmi, zmarły pomagał dzieciom w odrabianiu lekcji. Powódka po śmierci męża nie związała się z żadnym mężczyzną, nie leczyła się psychiatrycznie, nie korzystała z pomocy psychologa. Powódka dotkliwie odczuła brak męża. Od śmierci męża powódka z dziećmi otrzymuje rentę rodzinną, obecnie w kwocie 820 zł, nadto korzystała z pomocy społecznej, pomagali jej też finansowo i w opiece nad dziećmi teściowie (dowód: dokumentacja dotycząca zatrudnienia R. W. k. 122-133, 164-181, zeznania świadków J. W. k. 94v nagranie k. 96: 00:06:48-00:16:46, I. W. k. 94v-95 nagranie k. 96: 00:16:47-00:25:46, W. W. k. 95 nagranie k. 96: 00:25:47-00:32:14, powódki D. W. k. 137 nagranie k. 139: 00:02:34-00:19:07).

W toku postępowania likwidacyjnego w dniu 19 stycznia 2000 roku pozwany wypłacił powódce kwotę 87.183 zł tytułem odszkodowania, w tym: 20.000 zł na rzecz powódki i po 15.000 zł na rzecz każdego z dzieci (przyznane przez powódkę). Powódka pismem z dnia 13 czerwca 2013 roku zwróciła się do pozwanego o wypłatę kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 30.000 zł tytułem odszkodowania. Pozwany odmówił wypłaty dalszych kwot (dowód: pismo z dnia 13 czerwca 2013 roku k. 11-13, pismo z dnia 6 lutego 2013 roku k. 14, kserokopie pism k. 157-158, akta szkodowe, niesporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania powódki D. W. (k. 137 nagranie k. 139: 00:02:34-00:19:07), świadków J. W. (k. 94v nagranie k. 96: 00:06:48-00:16:46), I. W. (k. 94v-95 nagranie k. 96: 00:16:47-00:25:46), W. W. (k. 95 nagranie k. 96: 00:25:47-00:32:14), dokumenty: kserokopia aktu zgonu (k. 10), pismo z dnia 13 czerwca

2013 roku (k. 11-13), pismo z dnia 6 lutego 2013 roku (k. 14), kserokopia wyroku z dnia 3 listopada 2000 roku (k. 118-119), dokumentacja dotycząca zatrudnienia R. W. (k. 122-133, 164-181), kserokopie pism (k. 157-158), akta SR w D. k. 199, akta szkodowe.

Zeznania powódki i świadków J. W., I. W. i W. W. Sąd uznał za wiarygodne, nie były one podważane przez pozwanego.

Dokumenty, na podstawie których Sąd ustalił powyższy stan faktyczny, nie budziły zastrzeżeń co do wiarygodności, żadna ze stron ich nie kwestionowała. Sąd uznał, że powódka otrzymała w 2000 r. od pozwanego kwotę 20.000 zł tytułem odszkodowania w związku z wypadkiem w wyniku którego śmierć poniósł jej mąż, bowiem powódka przyznała tę okoliczność. Pozwany natomiast nie przedłożył żadnych wiarygodnych dowodów potwierdzających fakt przesłania pieniędzy powódce. Również wbrew twierdzeniu pozwanego nie wykazał on, że doszło w 2013 r. do wypłacenia powódce pieniędzy w kwocie 43.951,59 zł

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawy szkody, w okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości. Sprawca wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k., a w momencie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu wypadku, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z kolei z obowiązującym w dniu wypadku § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. z 1992 roku, Nr 96, poz. 475 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie w niniejszej sprawie jest art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., natomiast odszkodowania art. 446 § 3 k.c.

Rozstrzygając kwestię odpowiedzialności pozwanego w kontekście roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez osoby bliskie zmarłego, Sąd podzielił ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (por. uchwała SN z 22 października 2010 roku, sygn. III CZP 76/10, Lex nr 604152, z dnia 13 lipca 2011 roku, sygn. III CZP 32/11, Lex nr 852341, wyroki SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn. I CSK 621/10, Lex nr 848128 i z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. I CSK 314/11, Lex nr 1164718). Ponadto zarówno artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) - w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 roku – jak i poprzednio obowiązujący przepis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. Nr 26, poz. 310 ze zm.) nie wyłączały z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (por. uchwała SN z 19 stycznia 2007 roku, sygn. III CZP 146/06, Lex nr 207713 oraz uchwała SN z 20 grudnia 2012 roku, sygn. III CZP 93/12, Lex nr 1267081, uchwała SN z dnia 7 listopada 2012 roku, sygn. III CZP 67/12, OSNC 2013/4/45).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w ww. orzeczeniach, uprawnienie osoby trzeciej do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia pojazdu mechanicznego powstaje wówczas, gdy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani zgodnie z przepisami prawa cywilnego do odszkodowania za szkodę

wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu – szkodę szeroko rozumianą, obejmującą zarówno uszczerbek majątkowy, jak i niemajątkowy. Ta regulacja jest wyrazem woli ustawodawcy zapewnienia osobie trzeciej możliwie pełnej kompensaty szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Nie ma więc podstaw do uznania, że zadośćuczynienie za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. jest wyłączona z zakresu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Stanowisko to pozostaje miarodajne niezależnie od tego, pod rządem którego z przepisów zapadły konkretne orzeczenia. Z powołanych uchwał i wyroków, wydanych w sprawach, w których zawsze pozwanymi byli ubezpieczyciele, wynika, że Sąd Najwyższy pośrednio, lecz bez wątpliwości i konsekwentnie uznawał, iż oparte na art. 448 k.c. roszczenia osób bliskich zmarłego w wypadku komunikacyjnym są objęte ochroną ubezpieczeniową z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Reguła, że odpowiedzialność ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej jest wyznaczana przez zasadę i zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, może być skorygowana przez przepisy o ubezpieczeniach. Wyrazem tego było wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela w wypadkach enumeratywnie wymienionych w § 13 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1992 roku oraz w § 13 rozporządzenia z dnia 24 marca 2000 roku; wyłączeniem nie objęto rozważanego świadczenia - podobnie, jak nie zawiera go dzisiejszy art. 38 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że śmierć R. W. (1) naruszyła dobra osobiste powódki. Wiąż małżeńska jest jedną z silniejszych więzi międzyludzkich, która podlega ochronie prawnej. Dotyczy to ochrony prawa do życia w związku małżeńskim, w pełnej rodzinie. Wiąż ta odgrywa doniosłą rolę, zapewniając małżonkom poczucie stabilności, bezpieczeństwa, wzajemne wsparcie, pomoc. Gdyby nie nagła i tragiczna śmierć męża powódka wraz z mężem mogłoby pozostawać nadal małżeństwem, czerpiąc radość z życia rodzinnego, obserwując dorastanie wspólnych dzieci i ich start w dorosłe życie. Zaś po usamodzielnieniu się dzieci byłiby dla siebie wsparciem. Niewątpliwie zatem nagłe zerwanie tej więzi stanowiło naruszenie dóbr osobistych powódki.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepisy prawa nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których winno być ustalane zadośćuczynienie. Wypracowała je natomiast judykatura, a zwłaszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazuje ono, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 roku, sygn. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1972 roku, sygn. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 roku, sygn. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Powódka była z mężem emocjonalnie związana, stanowili dobrane małżeństwo, przeżyli razem kilkanaście lat i wspólnie wychowywali czwórkę dzieci. Zmarły stanowił dla niej duże wsparcie, był jedynym żywicielem rodziny, pomagał w opiece nad dziećmi, odrabiał z nimi lekcje. Śmierć męża była dla powódki szokiem, dotkliwie przeżyła jego brak. Powódka nie związała się z żadnym innym mężczyzną i nie ułożyła sobie życia. Niewątpliwie cały trud wychowania i utrzymania dzieci spadł na jej barki mimo, że teściowie stanowili dla niej duże oparcie. Zdaniem Sądu powódka wykazała wyjątkową więź uczuciową z mężem.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że odpowiednim zadośćuczynieniem dla D. W. (1) będzie kwota 40.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd uwzględnił tę okoliczność, że w 2000 r. powódka otrzymała od pozwanego ubezpieczyciela kwotę 20.000 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej (na podstawie art. 446 § 3 k.c.). Wówczas uwzględnieniu podlegały również straty moralne, psychiczne, ból po stracie osoby bliskiej. Nie ulega wątpliwości, że cierpienie ludzkie jest trudno zmierzyć przeliczając to na pieniądze ale nie bagatelizując tragedii powódki zasądzona kwota jest odpowiednia, a wyższa w ocenie Sądu

powodowałyby nieuzasadnione wzbogacenie powódki. Również upływ czasu jest czynnikiem, który wpływa na złagodzenie tragicznych następstw zdarzenia

Zgodnie natomiast z art. 446 § 3 k.c., sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli skutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej. „Pogorszenie sytuacji życiowej polega nie tylko na pogorszeniu obecnej sytuacji materialnej, ale także na utracie rzeczywistej możliwości uzyskania stabilnych warunków życiowych oraz ich realnego polepszenia, co należy oceniać obiektywnie w danych okolicznościach, nie kierując się jednak subiektywnymi odczuciami i przypuszczeniami osób najbliższych zmarłego. Oznacza to, że osiągnane dochody przez zmarłego za jego życia wywierają wpływ na ocenę sytuacji życiowej najbliższych. Roszczenie z art. 446 § 3 k.c. ma wszakże charakter odszkodowawczy, więc nie można abstrahować od poniesienia przez najbliższych szkody, zwłaszcza majątkowej. (wyrok SN z dnia 10 listopada 2010 roku, sygn. II CSK 213/10, Lex nr 950429).

Zgodnie z przeważającym poglądem wyrażonym w dotychczasowym orzecznictwie art. 446 § 3 k.c. przewiduje szczególny rodzaj odszkodowania. Swoistość jego polega na tym, że dotyczy ono szeroko pojętej szkody majątkowej, a więc wynagrodzenia różnych szkód o charakterze materialnym, częstokroć nieuchwytnych bądź trudnych do obliczenia, jakie wywołuje zazwyczaj śmierć najbliższego członka rodziny, a których nie można wynagrodzić na podstawie art. 446 § 1 i 2 k.c. (np. świadczenia zmarłego ponad obowiązek alimentacyjny) (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 26 października 1970 roku, sygn. III PZP 22/70, OSNC 1971/7-8/120).

Odnosząc się do żądania zapłaty odszkodowania (art. 446 § 3 k.c.) przed nowelizacją art. 446 k.c. szkoda, której można było domagać się z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej pojmowana była szeroko, tj. nie tylko jako szkoda polegająca na uszczupleniu warunków materialnych, ale też taka, której nie da się sprecyzować i określić w konkretnych wartościach pieniężnych. Po nowelizacji i dodaniu do art. 446 k.c. § 4 na uwzględnienie w ramach odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej winny mieć wpływ tylko elementy szkody majątkowej, bowiem szeroko ujmowana szkoda niemajątkowa kompensowana jest w ramach zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 446 § 4 k.c. Znaczne pogorszenie sytuacji życiowej polega nie tylko na znacznym pogorszeniu sytuacji materialnej, ale także na utracie rzeczywistej możliwości uzyskania lepszych i stabilnych warunków na przyszłość.

Powódka pozostawała na wyłącznym utrzymaniu męża, nie pracowała. Jej mąż otrzymywał rentę w kwocie ok. 511 zł oraz sezonowo pracował za granicą. W 1999 roku R. W. nie pracował w kraju, a zgodnie z twierdzeniami powódki w 1999 roku był za granicą dwa razy, a w 1998 roku jedynie raz. Powódka nie potrafiła podać kwoty zarobków męża za granicą, a przedstawione przez nią dokumenty dotyczą głównie 1992 roku. Jedyny dokument świadczący o pracy zmarłego w 1999 roku (k. 166-167) nie zawiera informacji pozwalających na ustalenie w sposób wiarygodny wysokości wynagrodzenia. Zdaniem Sądu kwoty zarobione przez męża powódki nie były znaczne, skoro sytuacja finansowa powódki i jej rodziny była trudna i korzystali ze wsparcia finansowego dziadka powódki. Po śmierci R. W. (1) powódka wraz z dziećmi otrzymała zaś rentę rodzinną, a nadto utrzymywali się oni z pomocy społecznej i pomocy rodziców zmarłego. Należy jednak podkreślić, że w 2000 r. (15 lat temu) roku pozwany wypłacił odszkodowanie (art. 446 § 3 k.c.) z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej w łącznej kwocie ponad 80.000 zł - w tym 20.000 zł na rzecz powódki i po 15.000 zł na rzecz czworga dzieci – co powódka przyznała (k. 86 i 137v). Zdaniem Sądu wypłacone wówczas odszkodowanie w kwocie 20.000 zł stanowiło kwotę odpowiednią i roszczenie o zasądzenie dalszej kwoty w wysokości 30.000 zł należało oddalić. Powódka nie wykazała żadnych dodatkowych okoliczności, które wskazywałyby, iż dotychczas wypłacona kwota odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia się jej sytuacji życiowej nie uwzględniła innych sytuacji niż te które były wcześniej zgłoszone (bezpośrednio po śmierci męża).

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 40.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 1 i 2 wyroku). Oddalając powództwo o zadośćuczynienie w pozostałym zakresie Sąd uznał je za zbyt wygórowane. Natomiast oddalając żądanie zapłaty tytułem odszkodowania Sąd uznał je za niewykazane – ponad kwotę wypłaconą już przez pozwanego. Należało

mieć na uwadze fakt, że zarobki męża powódki nie były wysokie, a żądana wysokość odszkodowania jest rażąco wysoka i nieadekwatna do dochodów jakie osiągał zmarły.

Zasądzając odsetki Sąd miał na uwadze treść art. 481 § 1 i 2 k.c., a także art. 817 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie lub w terminie 14 dni licząc od dnia, gdy przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie okoliczności było możliwe. Powódka pismem z dnia 13 czerwca 2013 roku wezwała pozwanego do zapłaty kwot dochodzonym pozewem, stąd zasadne jest żądanie odsetek od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 6 sierpnia 2013 roku.

O kosztach procesu między stronami Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc je wzajemnie z uwagi na wynik procesu.

W punkcie 4 Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać - na rzecz Skarbu Państwa – proporcjonalnie do wyniku sprawy, nieuiszczone koszty sądowe (opłata sądowa od pozwu i koszty tłumacza): od powódki D. W. (1) kwotę 2.829,12 zł z zasądzonego jej roszczenia, od pozwanego kwotę 2.222,80 zł.

M. K.